

Список використаних джерел:

1. Вища освіта в Німеччині та Австрії: Особливості. Вступ. Перспективи. Електронний ресурс. URL: <https://mudra.ua/ua/articles/vishha-osvta-v-nmechchin-ta-avstr-osoblivost-vstup-perspektivi/>
2. Willkommen in Deutschland. URL: <https://osvita.ua/abroad/65917/>

Науковий керівник: Тараненко Г.Г., к.пед.н., доцент кафедри СГН

ГЕНДЕРНІ ВІДНОСИНИ У МІЖКУЛЬТУРНІЙ КОМУНІКАЦІЇ

Перепелиця Д. М., *perepelicadasha2@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет ім. Дмитра Моторного

У процесі виховання людині штучно прищеплюють певні культурні моделі поведінки, притаманні соціальному середовищу, в якому вона виховується. Таким чином, вона починає оцінювати дійсність та діяти відповідно до “записаної” у підсвідомості, прищепленої, культурної програми. Міжкультурна комунікація, зокрема, займається дослідженням способів уникнення непорозумінь у спілкуванні на культурному ґрунті [1, с.289].

Як зазначає Кіріліна А., гендерні відносини є важливим аспектом соціальної організації. Вони особливим способом виражають її системні характеристики і структурують відносини між суб'єктами комунікації. Гендерні відносини фіксуються у мові у вигляді культурно обумовлених стереотипів, накладаючи відбиток на поведінку людини, в тому числі і мовну, і на процеси її соціалізації. [2, с.155]

Здійснення комунікації — це процес, який вимагає діяльності (вербальної, невербальної, іншої) учасників даного процесу. Як і у будь-якому іншому процесі, у комунікації виникають труднощі і навіть серйозні конфлікти. Зважаючи на те, що гендерні ролі мають свою культурну специфіку, чоловіки і жінки, які виростили в одному культурному середовищі, загалом усвідомлюють свої різні ролі у відносинах. Таке розуміння повинне допомагати їм у спілкуванні. Проте, у здійсненні міжкультурної комунікації, учасники, що є представниками дійсно різних культур, можуть зіштовхнутися із проблемою, коли їхні культури базуються на різних уявленнях про чоловічі і жіночі ролі. І коли учасники такої комунікації прагнуть позитивно її здійснювати, їм потрібно докласти зусиль, щоб відмовитись від стереотипного сприйняття іншого учасника, намагатись переоцінити свої уявлення і пристосувати їх до дійсності.

Значимість мови для міжкультурної комунікації є найбільш очевидною, коли культури «говорять» різними мовами. В той же час, різниця у значенні передаваної інформації між культурами може бути такою ж значимою, навіть коли кожна культура використовує ту ж мову. А все тому, що у певному середовищі людей є свої доволно прийняті мовні формулювання, тобто певна громада людей, доволно вирішила називати певні об'єкти по-своєму.

Отже, опираючись на те, що гендерні відносини є складним процесом, в ході якого його учасники прагнуть досягти порозуміння, врахування культурних, соціальних, психологічних особливостей кожного учасника є обов'язковим. Беручи участь у міжкультурній комунікації, слід бути обізнаними і пам'ятати про культурні особливості комунікативної поведінки співрозмовника

При здійсненні міжкультурної комунікації важливо пам'ятати, що людина є найвищою цінністю і в ній закладена позитивна основа незалежно від того, до якої статі чи гендеру вона належить. Знання і розуміння гендерних аспектів комунікації та гендерної психології сприяє уникненню проблем і конфліктів у спілкуванні та налагодженню позитивних і гармонічних відносин.

Список використаних джерел:

1. Манакін В. М. Мова і міжкультурна комунікація. К.: ВЦ «Академія», 2012. 354 с.
2. Кириліна А. В. Гендер: лінгвістичні аспекти: монографія. К.: Ін-т соціології РАН, 1999. 343 с.
3. Шлєіна Л.І. Гендерна культура студентської молоді в умовах закладу вищої освіти. Науковий збірник «Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка». № 20 Том 3, 2018. С.176-179.

Науковий керівник: Шлєіна Л. І., ст. викладач кафедри СГН

ДІЯЛЬНІСТЬ МЕЛІТОПОЛЬСЬКОГО ТОВАРИСТВА «МЕМОРІАЛ» У 1989-1991 РР..

Скребейко С.П., *sergeyskrebeyko@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Лібералізація суспільно-політичного життя в УРСР у другій половині 1980-х рр. спричинила появу цілої низки неформальних громадських груп антикомуністичної спрямованості. Серед неурядових об'єднань, що стояли в авангарді національного відродження України безумовно виділяється історико-просвітницьке товариство «Меморіал».

Досить плідною була діяльність Мелітопольського товариства «Меморіал», створеного в грудні 1989 р.. Головою організації обрано Героя Радянського Союзу, генерал-майора авіації у відставці М.О. Опришка. До керівного складу увійшли також представник міськкому комсомолу Л. Власенкова і працівник міськвійськкомату А.А. Корнєєв. Вдалий підбір керівництва на деякий час захистив товариство від нападок з боку партійних органів. Але незабаром ситуація змінилася, «Меморіал» очолив колективний орган, що складався з трьох співголів: доцента Мелітопольського пединституту, кандидата біологічних наук С.В. Воловника, викладача Мелітопольського інституту сільського господарства М.В. Кумока, та молодшого наукового співробітника Мелітопольського міського краєзнавчого музею В.М. Тимофєєва.

Протягом 1990 – початку 1991 рр. товариство видавало інформаційний бюлетень під назвою «Мелітополь. Меморіал» тиражем кілька сотень екземплярів і поширювалося серед жителів міста і району. Всього вийшло 12 випусків, надрукованих російською мовою. Редактором видання був Ю.В. Корнієнко. У першому випуску бюлетеня «Мелітополь. Меморіал» у січні 1990 р. були опубліковані програмні документи товариства, започаткована рубрика «Реабілітовані», в якій публікувалися списки жертв сталінських репресій на Мелітопольщині [1, с. 2].

Значну увагу в інформаційному віснику приділено «білим плямам» радянської історії, зокрема військовій тематиці. Четвертий випуск бюлетеня присвячений подіям Другої світової війни. Висловлено думку, що репресії проти керівного складу армії напередодні війни, призвели до величезних жертв населення в майбутньому. «...Якби не страшний 37-ий рік, не було б страшного літа 41-го року» – зазначено в публікації [2, с. 1]. Окремий спецвипуск присвячено дослідженню причин та жахливих реалій голоду 1932-1933 рр. в Україні. Наводяться спогади очевидців – мешканців сіл Мелітопольського району [3, с.2]. В жовтні 1990 р. спільно з місцевим Рухом було проведено мітинг-реквієм за присутності двохсот осіб, присвяченому пам'яті жертв політичних репресій.

19 січня 1991 р. в лекційному залі краєзнавчого музею Мелітополя були підведені підсумки роботи організації. Учасниками звітної конференції стали члени товариства,